

пожи, при това се трѣба да си напомняшъ за басната на жабата съсь орела.

Анка. Такива прости приказки, дѣто сме ги слушали отъ простата учителка, нито искамъ да ги знаѣхъ.

Марійка. Не сж прости, сестро, а сж такива, дѣто можемъ да извлѣчемъ отъ тѣхъ най-доброто поученіе.

ЯВЛЕНІЕ VI.

Горнитѣ, Димитраки.

Димитр. *(който са впуша изалаея Марійка)* О! Марійке, много желаяхъ да та видѣхъ. Добрѣ че доде, имамъ да ти кажа нѣщичко.

Марійка. Заповѣдай.

Димитр. Знашъ, Марійке? — доде ми една добра идея: за да уведемъ цивилизаціята въ нашия градъ, намислихъ съмъ да захванемъ да си правимъ балове. За сега имаме единъ добъръ куплетъ: ти съсь мене, а сестра ми съ доктора, па можемъ да започнемъ. Само азъ трѣба да та пооправѣхъ испърво на Валцъ.

Марійка. Остави са, въ онѣзъ ноцъ стояхме толкозъ кжсно. . . мама за малко щяше да ма бие.

Димитр. Да та бие? — Браво. Па още я слушашъ?

Марійка. Като майка. . . разумѣва са. . .

Димитр. Да ти кажж ли? тій старитѣ съсь раждивити тикви . . .

Анка. Като нашия баща.

Димитр. Сж чисти еничери. За тѣхъ ножъ, ножъ!

Марійка. Ножъ, ножъ ама. . . тій ни хранятъ, тій ни обличятъ.

Димитр. Като сж ни родили, длѣжни сж да ни хранятъ и да ни обличятъ, ам' че какъ?

Анка. То са знай. И добитака храни рожбитѣ си.

Марійка. Но ній не сме добитѣци, молижъ. Като човѣци трѣба да имаме признателность, почестъ и уваженія.

Димитр. Ти пакъ забра отъ дървената философія: Слушай що ти казвамъ азъ. Ній, младитѣ, трѣба да гледаме колко по-скоро да вървимъ напредъ, напредъ къмъ цивилизаціята. Да оставимъ на страна старитѣ фанатици, а да гледаме насъ си, да са слушаме и са учимъ единъ отъ други работи таквизи, каквито ги изискува днесъ цивилизаціята.

Марійка. Но тѣзи днесъ цивилизація азъ май. . . не разбирамъ на кждѣ стои.